

Ordfører er bleven Ordfører, er der kommet en helt modsat Praxis. Han søger at fremstille sine subjektive Meninger og at vindicere saa Meget for sine Anskuelser ved sine Udtalelser, som han paa nogen mulig Maade er istand til. Det er mig bekendt, at det har været en almindelig Praxis hos Administrationen — en Praxis, som jeg betragter som meget heldig, og som har udviklet sig i Aarenes Løb, efterat vi have faaet den frie Forfatning — at den har ladet de forskellige Ordføreres Udtalelser, baade dem for Finantsudvalget og for andre Udvalg, været veiledende, naar den skulde bringe det ud i Livet, som var vedtaget i Rigsdagen. Det er min bestemte Overbevisning, at denne Praxis ikke længere kan følges. Jeg har den Overbevisning, at, naar en Ordfører heri Salen opfatter sin Opgave saaledes, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) gjør det, vil denne Praxis aldrig kunne følges af nogen Administration; thi det vilde være umuligt at gjøre det gjældende i Livet. Jeg har fundet det nødvendigt at udtale dette, thi det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds er ikke saa haard, som han lader. Selv om han i Dieblisset giver det Udseende af, at en saadan Udtalelse Intet virker, at han ikke, naar det bliver ham alvorlig sagt, hvad der kan blive Følgen af, at han udtaler sig, som han gjør, selv om han ikke gjør det strax, dog senere vil tage Hensyn til en saadan Udtalelse. Det er derfor, at jeg har sagt dette; jeg har fundet det i høi Grad nødvendigt, og skulde det ikke blive Tilfældet, at man sporer Følgerne af en saadan Udtalelse, er det uof muligt, at der senere kunde blive Læilighed til atter at minde om det Samme.

Ordføreren (Berg): Det er en mærkværdig høi Fæst, et enkelt Medlem af Finantsudvalget tillader sig at sætte sig paa overfor Udvalgets Ordfører. Den Injuration, som det ærede Medlem har fremsført mod mit Hverv som Ordfører, tilbageviser jeg med Protest, og indtil Flertallet i Udvalget . . . (Wille m. Fl.: Mindretallet har ogsaa en Ret!) Det ærede Medlem har brugt sin Ret; om han har misbrugt den, overlader jeg til de Herrer at bedømme. Jeg har dømt for mit Vedkommende — jeg siger, indtil Nogen af Flertallet træder op imod min Angivelse af de Grunde, der have ledet Udvalget til at gjøre Indstillinger, staar mit Hverv som Ordfører uantastelig af enkelte Medlemmer i Finantsudvalget. Dette Medlem glæder sig over, at Regjeringen er i Overensstemmelse med hans Anskuelser, og over, at enkelte Medlemmers Anskuelser her i Salen have Mere at betyde for Mindretalsregjeringen end Finantsudvalgets. Det overlader jeg til det ærede Medlem og hans Bener, det er et Billede paa den politiske Situation i Dieblisset, men det giver ikke de enkelte Medlemmer af Finantsudvalget Ret til at fremsføre

en ubegrundet Protest mod Finantsudvalgets Ordfører. De maa finde dem i, at det Medlem, af Finantsudvalget, der er valgt efter Vedtagten til Ordfører for Finantsudvalget, er Finantsudvalgets Ordfører. Jeg er Finantsudvalgets Ordfører efter Valg af Finantsudvalget, og de ærede Medlemmer kunne ikke efter deres nye Arithmetik faae gjort 2 plus 1 til fire, hvorledes de end høre sig ad, de kunne ikke faae Mindretallet gjort om til et Flertal. — Naar den ærede Minister i to Punkter har omtalt mine Udtalelser, skal jeg dertil kun sige et Par Bemærkninger. Den ærede Minister nævnte Udtrykket: „Luffet inde med Betænkningen paa fjerde Aar“. Jeg forstaar derved „Regjeringen med sin Kommission“ først paa 3 Aar inden Kommissionen er færdig og derefter Ministeriet selv. I den ærede Ministers Udtalelse sidst forekom det mig imidlertid at ligge, at Ministeren er tilbøjelig til at anerkende Rigtigheden af, at naar Sagen skal tages praktisk, maa Betænkningen, naar han faar den, strax komme frem for Rigsdagen og Offentligheden, og naar Ministeren er kommen til det Resultat efter de Forhandlinger, vi her have ført, er jeg, hvormeget jeg end beklager den urimelige Langsomhed, som denne Sag har havt, lige overfor den nuværende ærede Indenrigsminister tilfredsstillet; men saa kunde Indenrigsministeren have sagt, at han vilde paastaa Betænkningens Afgivelse, fremlægge den og gjøre ud af den, hvad han kunde, saa havde vi været fri for hele Historien. Men er det naaet ved vore Forhandlinger her, er jeg i den Henseende tilfredsstillet. Svad Punkt 52 angaar, skal jeg fremdeles hævde Bevillingsmyndighedens Ret til paa det og paa ethvert andet Omraade at undersøge Administrationens Forhold. Jeg skal kun, fastholdende min tidligere Udtalelse, nedlægge en almindelig Indsigelse mod den modsatte Opfattelse, som er fremsat af den ærede Minister, og det anser jeg for tilstrækkeligt lige overfor det af os omhandlede Punkt under Nr. 52.

Dinesen: Det Spørgsmaal, hvorvidt jeg glæder mig ved at være i Overensstemmelse med Regjeringen eller ikke, har jeg ikke omtalt; i ethvert Tilfælde har jeg ikke været i Overensstemmelse med den høitærede Indenrigsminister idag. Svad min Berettigelse iøvrigt angaar til at fremdrage eller omtale dette Forhold, da glæder det mig, at den ærede Ordfører ikke bestrider den, og jeg vilde heller ikke tage noget Hensyn til det, selv om han gjorde det. Naar den ærede Ordfører støtter sig til, hvad han kalder Flertallet, og væsentlig stoler paa, hvad dette giver ham Medhold i, skal jeg sige, at jeg stoler meget mere paa, hvad Liden vil vise at være det Rette.

Aufjær: Jeg vil kun slaa fast, at her ikke har været Tale om at hævde Bevillingsmyn-